

немогу поняти, како се човекъ самъ себе отрећи и жертвовати, како се освета у любовъ претворити може: ерѣ човекъ само оно о другимъ людма и народима мисли, што обично о себи држи. Еданъ племенити народъ неће и неможе се самъ себе никадъ одрећи. Атиняни и Шпартанци дуго су се препирали за првенствомъ: алъ чимъ њи непријатељска сила съ поля угрожавати стаде, помире се као да никадъ ништа њие было, и союженимъ силама нападну на Перзіјанце, које потуку а себе ослободе. Слѣдство сваке омразе вѣсть разлучностъ, а ове слѣдство вѣсть ограничење мисли и понятія, чрезъ које себи путъ къ далѣмъ напредованю затворамо, и тако себе и своје племе душевно сами узатачавамо. Славянски народи нетреба да засебно постоје, него у скупа сви, своје велико полъ обдѣлавају: племена нека народу, народъ пакъ човечеству служи и принадежи. Противъ велики преимущества другіи люди, другіи племена, другіи народа, нема другога спасителниѣго средства одъ любви и Узаймности; ова насъ подиже къ њима, чини њиново нашимъ, и угодно изравнява делећа насъ отстояния, будући насъ съ њима упоредъ поставља. Упустилимо се пакъ съ њима у препирку, то смо већъ притомъ изгублѣни, и ако не физически а оно морално, што јошѣ више значи: одъ части чрезъ лютостъ и завистъ, која насъ веде и обезчешћава, одъ ча-